

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 321889 23 Рев
Бања Лука, 13.10.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља малољетних Н.Ш., М.Ш.1 и М.Ш.2., сви из Б.Л., које заступа мајка и законска заступница Ж.К. из Б.Л., а све њих заступа пуномоћник А.О., адвокат из Б.Л., против туженог А.Ш. из Б.Л., кога заступа пуномоћник М.К., адвокат из Б.Л., ради измјене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 321889 23 Гж 2 од 12.05.2023.године, на сједници вијећа одржаној дана 13.10.2023. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Ревизија се одбацује.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 321889 21 П 2 од 21.12.2022. године тужбени захтјев је дјелимично усвојен, те је измијењена пресуда Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 246729 16 П од 17.07.2017. године, у дијелу којим је одлучено о висини накнаде за издржавање заједничке малољетне дјеце Н.Ш., М.Ш.1 и М.Ш.2., тако што је обавезан тужени да на име издржавања малољетних тужитеља плаћа мјесечни износ од по 600,00 КМ за свако дијете, односно укупно 1.800,00 КМ, почев од дана 11.02.2020. године, па док за то буду постојали законски услови или до друге одлуке суда, с тим да је доспјеле оброке издржавања дужан плаћати до 10-ог у мјесецу за текући мјесец на руке или на жиро рачун мајке и законске заступнице Ж. К., док је у преосталом дијелу, преко досуђеног, тужбени захтјев одбијен као неоснован. Тужени је обавезан да тужитељима надокнади трошкове парничног поступка у износу од 1.004,86 КМ, а у преосталом дијелу захтјев за накнаду трошкова је одбијен као неоснован.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 321889 23 Гж 2 од 12.05.2023. године жалбе странака су одбијене и првостепена пресуда је потврђена. Одбијени су захтјеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужени због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтјев у цјелости одбије.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није дозвољена.

У овом предмету је одлучивано о захтјеву малољетних тужитеља за измјену одлуке о висини њиховог издржавања, утврђене пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 246729 16 П од 17.07.2017. године, тако да се та накнада, са мјесечног износа од по 250,00 КМ за свако дијете, повећа на мјесечни износ од по 3.834,97 КМ за свако дијете. Нижестепеним пресудама захтјев тужитеља је дјелимично усвојен, тако што је тужени обавезан да за сваког од тужитеља плаћа мјесечни износ од по 600,00 КМ.

Одредбом члана 237. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП) прописано је да ревизија није дозвољена ако вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази 30.000,00 КМ, а у привредним споровима 50.000,00 КМ (о чему није овдје ријеч).

Тужитељи су у овом спору формални супарничари у смислу одредбе члана 362. став 1. тачка 2. ЗПП. Предмет спора су, наиме, њихови захтјеви исте врсте, који се заснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу. Постоји стварна и мјесна надлежност истог суда за сваког од тужитеља, као и за туженог.

Када у тужби има више тужитеља, као у овом спору, код формалног активног супарничарства, сваки од тужитеља као супарничар је самостална странка у парници. Радње или пропуштање некога од њих не користи, нити штети другим супарничарима. У односу на сваког од формалних супарничара суд може посебно одлучивати. Нема правних сметњи да сваки од формалних активних супарничара поднесе тужбу против истог туженог и да се води онолико парничних поступака колико има тужитеља. Процесно правни институт формалног супарничарства је установљен првенствено из разлога процесне економије да би се провео рационалнији, бржи и јефтинији поступак.

Околности, на које је указано, упућују на закључак да се вриједност предмета спора када постоји формално активно супарничарство, у смислу одредбе члана 318. ЗПП, одређује према вриједности сваког појединог захтјева, а не њиховог збира.

У конкретном случају, ријеч је о спору за плаћање законског издржавања, па како се захтјев односи на будућа давања која се понављају, вриједност предмета спора за сваког од тужитеља се рачуна по њиховом збиру, али највише до износа који одговара збиру давања за вријеме од пет година (члан 317. ЗПП). Сагласно томе, за сваког од тужитеља збир давања туженог за вријеме од пет година износи 21.000,00 КМ (разлика између 600,00 КМ и ранијег износа од 250,00 КМ X 60 мјесеци), па произлази да вриједност побијаног дијела у односу на сваког од тужитеља не прелази износ од 30.000,00 КМ и да ревизија није дозвољена.

У изјављеној ревизији, тужени се формално позвао на одредбу члана 237. став 3. ЗПП, али исти није формулисао правно питање због којег се ревизија подноси, уз одређено навођење прописа и других важећих извора права који се на њега односе, нити је одређено изложио разлоге због којих би одлучивање по ревизији било важно за осигурање јединствене примјене права и равноправности свих у његовој примјени, већ се ревизионим наводима бави само правилношћу и законитошћу побијане пресуде, па произлази да ревизија није сачињена у складу са одредбом члана 237. став 4. ЗПП.

Тиме нема мјеста мериторном одлучивању ни према одредбама члана 237. став 3. и 4. ЗПП.

Из изложеног, ревизија туженог је одбачена, примјеном одредбе члана 247. став 4. ЗПП, у вези са чланом 237. став 2. и 4. истог закона.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић